

Het verhaal van de warme fuzzies

Schrijver: **Claude Steiner**

Nederlandse vertaling: **Sanne Scholten**

Er was eens, heel lang geleden, een gelukkig gezinnetje: Tim, Maggie en hun twee kinderen John en Lucy. Om te snappen hoe ontzettend gelukkig ze waren, moet je wat meer weten over de tijd waarin zij leefden.

In de tijd van Tim en Maggie kreeg iedereen bij zijn geboorte een klein, zacht, pluizig tasje. Als je je hand in dat tasje stak, kon je er een warme fuzzie uithalen. De warme fuzzies waren erg populair, want als je een warme fuzzie kreeg, werd je helemaal blij en gelukkig.

Een warme fuzzie krijgen was heel gemakkelijk. Als je zin had in een fuzzie, liep je naar iemand toe en zei: "Ik wil graag een warme fuzzie." De ander greep dan in zijn tasje en haalde er een fuzzie uit die zo groot was als een kinderhand. Als de fuzzie het daglicht zag, glimlachte 'ie en groeide uit tot een grote, harige warme fuzzie. Als je de warme fuzzie op iemands hoofd legde, of op zijn schouder of schoot, kroop 'ie lekker tegen je aan en smolt samen met je huid. En dan voelde je je helemaal fijn en fuzzie.

Mensen vroegen elkaar altijd warme fuzzies en omdat iedereen ze altijd zomaar weg gaf, kreeg iedereen er genoeg. Er waren steeds voldoende fuzzies in omloop en daarom was iedereen gelukkig en voelde zich meestal warm en fuzzy.

In het land woonde een gemene heks. Ze verkocht zalfjes en drankjes voor zieke mensen. Maar omdat iedereen zo gelukkig was en zich zo goed voelde, verkocht ze bijna niks. De nare heks was heel erg slim en bedacht een gemeen plan.

Op een mooie dag was Maggie met haar dochttertje aan het spelen. De heks sloop naar Tim en fluisterde in zijn oor: "Zie je dat Tim? Kijk eens hoeveel fuzzies Maggie aan Lucy geeft! Als ze zo doorgaat, zijn straks haar fuzzies op en heeft ze voor jou niks meer over!"

Tim was verbaasd. Hij vroeg aan de heks: “Bedoel je dat er niet altijd een fuzzie in ons tasje zit, als we er eentje willen pakken?”

“Ja,” zei de heks zei: “sterker nog: als ze eenmaal op zijn, dan blijven ze op. Dan komen ze nooit meer terug.” De heks vloog weg, schaterend om haar gemene plan.

Wat de heks gezegd had, liet Tim niet los. Hij was zich bewust van elke warme fuzzie die Maggie weggaf. Hij begon ongerust te worden. Tim hield erg van Maggies warme fuzzies en wilde ze niet opgeven. Hij was het er absoluut niet mee eens dat Maggie al haar warme fuzzies aan de kinderen en andere mensen gaf.

Tim begon te klagen en te mokken als hij zag dat Maggie weer warme fuzzies aan iemand anders gaf. En omdat Maggie zoveel van hem hield, deed ze dat minder. Ze begon haar fuzzies te bewaren voor Tim.

De kinderen zagen dit en begonnen te denken dat het niet goed was om fuzzies uit te delen op elk moment dat je erom gevraagd werd of er gewoon zin in had. Ook zij werden voorzichtig. Ze letten op hun ouders en als ze het gevoel hadden dat hun ouders te veel fuzzies aan anderen gaven, werden ze jaloers. Ze klaagden en soms werden ze zelfs boos. En ook al zat er elke keer als ze hun hand erin staken een fuzzie in hun tasje, toch begonnen ze zich schuldig te voelen als ze er eentje weg gaven en dus grepen ze minder en minder in hun tasje en werden ze steeds gieriger als het om fuzzies ging.

Voordat de heks kwam, was het heel gewoon dat mensen bij elkaar kwamen in groepjes van drie, vier of vijf mensen en dan fuzzies uitdeelden. Niemand maakte zich druk over wie fuzzies gaf aan wie. Maar na de komst van de heks, vormden de mensen paren en bewaarden ze al hun fuzzies voor elkaar. Als iemand even onvoorzichtig was en zomaar iemand een warme fuzzie gaf, maakte hij zich zorgen omdat hij wist dat er iemand zou zijn die hem dat kwalijk zou nemen.

Mensen gaven steeds minder warme fuzzies en voelden zich minder vaak warm en fuzzy. Ze begonnen te verschrompelen en af en toe stierf er zelfs iemand door een gebrek aan warme fuzzies. Mensen voelde zich hoe langer hoe slechter en steeds meer mensen kochten drankjes en zalfjes bij de heks, al leken die niet echt te werken.

Eigenlijk begon de situatie behoorlijk ernstig te worden! De gemene heks, die het allemaal had zitten bekijken, wilde eigenlijk ook weer niet dat er mensen dood

zouden gaan. Dode mensen konden immers haar zalfjes en drankjes niet kopen! Daarom bedacht ze een nieuw plan.

Iedereen kreeg gratis een tasje dat heel veel leek op het fuzzie tasje. Dit tasje was alleen koud, terwijl het fuzzietasje warm was. In het tasje van de heks zaten koude pricklies. De koude pricklies zorgden er niet voor dat mensen zich warm en fuzzy voelden, maar gaf ze juist een koud en prickly gevoel. Maar, de koude pricklies waren in elk geval beter dan niks en ze zorgden ervoor dat mensen niet verdorden of verschrompelden.

Vanaf dat moment kon je, als iemand je om een warme fuzzie vroeg en je je zorgen maakte over je voorraad, zeggen: "Ik kan je geen warme fuzzie geven, maar als je wilt heb ik wel een koude pricklie voor je."

Soms gebeurde het, dat twee mensen naar elkaar toe liepen, met de gedachte dat ze elkaar deze keer misschien wel warme fuzzies gingen geven. Maar als één van beide dan van gedachten veranderde, was het einde van het liedje dat ze koude pricklies uitwisselden. Het resultaat was dat mensen niet meer doodgingen, maar dat veel mensen zich ongelukkig, koud en prickly voelden.

De situatie begon behoorlijk ernstig te worden. Sinds de komst van de heks waren er minder en minder warme fuzzies in omloop. Daardoor werden de fuzzies, die eerst vrij verkrijgbaar waren, nu heel waardevol.

Mensen probeerden toch aan warme fuzzies te komen. Mensen die geen gulle partner konden vinden, moesten hun fuzzies kopen en moesten lang en hard werken om daarvoor genoeg geld te verdienen.

Anderen werden heel populair en kregen veel warme fuzzies, zonder dat ze wat teruggaven. Deze mensen verkochten hun fuzzies aan de minder populaire mensen, die zo ook het gevoel konden krijgen dat het leven de moeite waard was.

Er gebeurde nog iets. Sommige mensen bekleedden de koude pricklies, die overal vrij verkrijgbaar waren, zodat ze wit en pluizig werden en leken op warme fuzzies. Deze nefuzzies leidden tot nieuwe problemen.

Stel je twee mensen voor die nefuzzies uitwisselen. Ze verwachten zich goed te voelen, maar in plaats daarvan voelen ze zich juist slecht. Mensen raakten helemaal in de war, omdat ze zich niet realiseerden dat ze geen echte, maar nefuzzies hadden gekregen en dat ze zich daarom zo slecht voelden.

De situatie was was behoorlijk troosteloos en dat allemaal door die stomme heks, die de mensen had doen geloven dat er op een dag geen fuzzy meer in hun tasje zou zitten.

Nog niet zo lang geleden, kwam er een jonge vrouw met brede heupen naar het ongelukkig land. Ze leek niet te hebben gehoord over de gemene heks en was helemaal niet bang dat haar warme fuzzies op zouden raken. Ze gaf ze zomaar aan iedereen, ook als je er niet om vroeg. Mensen noemden haar de heup-mevrouw en keurden haar af omdat ze de kinderen het idee gaf dat ze zich geen zorgen hoefden te maken dat hun fuzzies op zouden raken. De kinderen vonden haar juist geweldig. Bij haar voelden ze zich goed en ze begonnen haar voorbeeld te volgen. Ook zij deelden fuzzies uit als ze daar zin in hadden.

De volwassenen maakten zich zorgen. Om te voorkomen dat hun kinderen zonder fuzzies kwamen te zitten, namen ze een wet aan. Het werd strafbaar om roekeloos en zonder vergunning fuzzies uit te delen. Maar veel kinderen kon het niets schelen. Ondanks de wet, bleven ze elkaar fuzzies geven als iemand er om vroeg of als ze er gewoon zin in hadden. En omdat er bijna evenveel kinderen waren als volwassenen, begon het erop te lijken dat de kinderen misschien hun zin wel zouden krijgen.

Nog steeds is het spannend wat er zal gebeuren. Zullen de wetten van de volwassenen de roekeloosheid van de kinderen stoppen? Zullen de volwassenen zich aansluiten bij de heup-mevrouw en de kinderen en samen met hen de gok wagen dat er altijd genoeg warme fuzzies zullen zijn? Zullen de volwassenen zich de tijd herinneren dat er fuzzies in overvloed waren, omdat iedereen ze zomaar uitdeelde?

De strijd breidde zich uit door het hele land. Waarschijnlijk duurt hij op dit moment nog voort, ook waar jij woont. Als je wilt, en ik hoop dat dat zo is, kun je meedoen door zomaar warme fuzzies te vragen en uit te delen en zo liefdevol en gezond mogelijk te zijn.

Einde